

РЕШЕНИЕ

№ 7092

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6491** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156, ал.1 ДОПК.

Образувано е по жалба, подадена [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ц. К., със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. К., [улица], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221320005125-091-001 от 16.03.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №834/01.06.2021г. на директора на Д“ОДОП“.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на РА, с който са установени задължения за ДДС в размер на 7030 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 716,73лв., произтичащи от непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма]. Счита се, че не са обсъдени всички доводи на жалбоподателя, както и всички представени доказателства, поради което приходният орган е достигнал до погрешни изводи. Излага се довод, че правото на приспадане на данъчен кредит е отказано поради съмнения за липса на реални доставки, които не са подкрепени с никакви доказателства. Сочи се, че са налице достатъчно доказателства, обосноваващи реалността на доставката. Навежда се практика на ВАС и СЕС в подкрепа на изложените твърдения. Изразява се искане за отмяна на РА в оспорените части. Претендират се разноските по делото.

В съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован не се представлява и не изпраща представител.

Ответникът - Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” („ОДОП”) – С., чрез процесуален представител юрк. В. изразява становище за

неоснователност и недоказаност на жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221320005125-020-001/25.08.2020 г., връчена по електронен път на данъчно задълженото лице на 02.09.2020 г., издадена от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена по силата на Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С. (л.18 по делото). Възложено е извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за данъчен период от 01.02.2020 г. до 29.02.2020 г. (вкл.). Впоследствие ЗВР е изменена със Заповеди за изменение на Заповед за възлагане на ревизия (ЗИЗВР) №Р-22221320005125-020-002/22.10.2020 г., №Р-22221320005125-020-003/30.11.2020г. и №Р-22221320005125-020-004/23.12.2020 г., всичките издадени от органа, възложил ревизията, с които срокът на ревизията е удължен до 02.02.2021г.

Резултатите от ревизията са отразени в Ревизионен доклад (РД) №Р-22221320005125-092-001/12.02.2021 г., връчен по електронен път на 15.02.2021 г. и отговарящ на съдържанието, предвидено в чл. 117, ал. 2 и ал. 3 ДОПК. От ревизираното лице не е депозирано писмено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу съдържащите се в РД констатации и предложение за установяване на задължения.

Ревизионното производство приключва с РА №22221320005125-091-001/16.03.2021г г., издаден от В. А. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 17.03.2021 г.

С РА са извършени корекции на декларираните от дружеството резултати, в резултат на което са установени задължения за ДДС в размер на 7030 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 716,73лв., произтичащи от непризнаване правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма]. В РА се съдържат констатации и за непризнаване на извършена ВОД към гръцкото дружество „Т. О. MON I.K.E“.

В хода на ревизионното производство от фактическа страна е установено, че през ревизираните периоди основната дейност на дружеството е отдаване под наем и оперативен лизинг на тежкотоварни автомобили, както и покупко-продажби на стоки.

С цел установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане са извършени множество процесуални действия, подробно описани на стр. 2-3 в РД, който по силата на чл. 120 от ДОПК е неразделна част от РА. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК. на ревизираното лице по електронен път са връчени 3 искания за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/, изх. №Р-22221320005125-040-001/ 03.09.2020г.

№Р-22221320005125-040-002/06.10.2020г. и №Р-22221320005125-040-003/03.11.2020г., в отговор на които са представени документи. На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица, в т.ч. на прекия доставчик на жалбоподателя [фирма], на превозвача на стоките по декларираната ВОД -

[фирма], както и на шофьора, назначен в това дружество - И. Х. К.. Установените при проверките резултати са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки, подробно описани в РД. На основание чл. 12, ал. 1, т. 6 от ДОПК органите по приходите са извършили проверка на счетоводната и търговска документация на лицето в оригинал, за което е съставен Протокол №1717846/30.10.2020 г. С Протокол №1717859/23.12.2020 г. е извършено присъединяване на отговори от запитвания до гръцката данъчна администрация по отношение на дружеството „Т. О. MON I.K.E“.

В срока по чл. 152, ал. 1 ДОПК от ревизирия субект до директора на Дирекция „ОДОП“ е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, с вх. № 53-06-2507/26.03.2021г. по регистъра на ТД на НАП С. и с вх. № 23-22-564/30.03.2021г. по регистъра на дирекция ОДОП.

С Решение № 843/01.06.2021 г. на Директор на Дирекция „ОДОП“ С. спорният РА е потвърден в оспорената част на установен резултат по ЗДДС за данъчен период м.02.2020 г.

Установява се, че с РА на основание чл. 69, ал.1 във вр. с чл. 68, ал.1, т.1 във вр. с чл. 6 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7030 лв. по фактура № [ЕГН]/11.02.2020 г., издадена от [фирма] с предмет строителни материали: варова мазилка, хидроизолиращ разтвор, декоративна структурна мазилка. Спорната фактура е отразена в дневника за продажби на [фирма], като след нейното издаване дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС по инициатива на данъчните органи считано от 20.07.2020 г.

На доставчика е извършена насрещна проверка, в резултат на която е представена процесната фактура, договор за доставка, споразумение за отложено плащане, уведомление, банкови извлечения и счетоводни документи.

Видно от договор за доставка от 01.02.2020 г., страните са уговорили по между си закупуването на конкретно посочени по вид и количество строителни материали, а именно декоративна структурна мазилка 25л. кофа /количество 100/; хидроизолиращ разтвор 25кг. чувал /посочено количество 300бр./ и варова мазилка 25кг. чувал (количество 300бр.). Уточнено е, че плащането следва да бъде извършено по банков път в 11 - месечен срок от датата на договора.

Представено е Споразумение за отложено плащане и договор за финансово обслужване от 07.09.2020 г., сключен между [фирма] и „М.“ Д., съгласно който изпълнителят се задължава, по нареждане на възложителя, да извършва плащания, както и да получава разплащания от негово име. Приложено е Уведомление до жалбоподателя, с което същото е уведомено, по коя банкова сметка следва да извърши разплащането. Представени са и банкови извлечения за осъществени разплащания от жалбоподателя на цялата стойност по фактурата в размер на 42 180,00 лв., както и счетоводни регистри.

От жалбоподателя в хода на ревизията са приложени идентични документи, като допълнително е представен и сертификат за продажба на строителни материали, издаден от [фирма] на [фирма]. Приходният орган е установил, че в дневниците си за покупки [фирма] не декларира покупки от посочения в сертификата доставчик, нито същият е отразил продажби към [фирма].

Относно кадрова обезпеченост е констатирано, че в дружеството няма назначени лица на трудови договори.

Относно материалната обезпеченост на доставчика приходният орган е установил, че дружеството не притежава активи и не е декларирало обекти, от които осъществява

дейност. Констатирано е, че управителят на [фирма] - В. Х., е представляващ и управител на много други дружества, които са с прекратена регистрация по ЗДДС, подробно описани на стр. 8-11 в РД.

Въз основа на всичко гореизложено приходният орган е извел извод, че в случая е налице абсолютна симулация, при която са фактурирани доставки на стоки, които не са извършени въобще. Тази констатация е подкрепена от факта, че нито една от двете проверявани страни не е представила приемо-предавателен протокол, както и не са налице данни за произход на стоките, тяхното транспортиране до обект на прекия доставчик, нито са налице доказателства за отправени заявки от жалбоподателя. Изтъкнато е, че няма доказателства за техниката, ползвана при товарене и разтоварване, нито за наличие у доставчика на трудов ресурс за извършване на товаро-разтоварни дейности. Установено е, че двете дружества - доставчик и клиент имат общо счетоводство чрез „М.“ Д., на което дружество управител е К. И. К., която е извършила всички разплащания по сделките.

Поради това на основание чл. 68. ал. 1, т. 1 и чл. 69. ал. 1. т. 1. във връзка е чл. 6 от ЗДДС, с РА не е признато правото на приспадане на данъчен кредит в размер па 7 030,00 лв. по издадената от [фирма] фактура №[ЕГН]/11.02.2020 г.

През същия данъчен период [фирма] е декларирало ВОД към гръцкото дружество „Т. О. MON I.K.E“, по фактура №2/11.02.2020 г., с която са описани идентични стоки по вид и количество с тези получени по фактурата, издадена от [фирма], а именно декоративна структурна мазилка /количество 100/; хидроизолиращ разтвор /количество 300/ и варова мазилка /количество 300/.

Към цитираната фактура е представен договор за доставка от 07.02.2020 г., сключен между жалбоподателя в качеството на продавач и „Т. О. MON I.K.E“ – Гърция в качеството на купувач, с който страните са уговорили доставката на декоративна структурна мазилка /количество 100/ на стойност 47,99 евро; хидроизолация /количество 300/ на стойност 25,99 евро и мазилка /количество 300/ на стойност 42,99 евро. В договора е отразено, че мястото на товарене е [населено място], [улица], база „Ф.“, а мястото на разтоварване е Lakka, Skydra, Гърция. Приложена е заявка от „Т. О. MON I.K.E“ в която са описани заявените стоки по вид, количество и цена и е посочено мястото на доставка. Видно от ЧМР от 11.02.2020 г. дружеството, осъществило транспортирането на стоките е [фирма]. Приложено е писмено потвърждение за получената стока от гръцкия клиент, придружено с превод на български език. В представени писмени обяснения е заявено, че транспортирането е извършено за сметка на жалбоподателя.

Във връзка с разплащането по декларираната доставка е представен Споразумителен протокол от 11.06.2020 г., съгласно който, с оглед епидемиологичната обстановка, вследствие на вируса COVID-19, страните са се споразумели за отложено плащане с 1 година от датата на подписване на протокола.

Извършена е насрещна проверка на превозвача [фирма], резултатите от която са обективирани в ПИНП №П-22002320184830-111-001/19.01.2021 г., както и на шофьора, за който се твърди че е транспортирал стоките, резултатите от която са документирани с ПИНП №П-22002320201479-141-001 от 28.01.2021 г. В резултат от извършените проверки са представени фактура № [ЕГН]/29.02.2020г. с предмет „извършен превоз с автомобил CO7228СК/CO5307ЕК BG-GR“, придружена с фискален бон; Свидетелства за регистрация на посочените в ЧМР и фактурата превозни средства, видно от които същите са собственост на [фирма]; Лиценз №

12146 от 25.05.2019 г. за международен автомобилен превоз на товари; фактура за закупено гориво; счетоводни регистри и писмено обяснение от шофьора И. Х. К., в което е деклариран, че на 11.02.2020 г. е извършил превоз на стока на палета (строителна мазилка) с маршрут С. С. – К. – Килкис – Я. - Лакка.

След извършени проверки в информационния масив на НАП, приходният орган е констатирал, че вписаният в инвойса получател е с валиден ДДС номер към датата на неговото издаване, като същият е отразил придобиването в отчетния си регистър дневник за покупките. Установено е също така, че управител на гръцкото дружество е М. С. В., който е предходен управител на ревизираното дружество.

Данъчната администрация на Република Гърция е била запитана за „Т. О. MON I.K.E“, в резултат на което са получени отговори с реф. №V. BG 033508 EL350XX20 20201113 AFRIR и реф. №V. BG 032847 EL190XX20 20201208 AFRIR, в които се посочва, че номерът на посоченото гръцко дружество е премахнат от базата данни на VIES на 19.11.2020 г. след извършената му данъчна ревизия. Отражено е, че ревизиращите органи са посетили декларирания адрес на дружеството, находящ се на „PETRAKI 9, 57008 - DIAVATA“, но е установено, че на този адрес не се осъществява бизнес дейност. Посочено е още, че собственикът на помещението г-жа Petridou Eleni е заявила, че не е отдавала под наем магазина си, намират се на цитирания адрес нито на „Т. О. MON I.K.E“, нито на неговия управител. Сочи се още, че съседите не знаят нищо.

Въз основа на представените документи и получените отговори от гръцката данъчна администрация, ревизиращите органи са приели, че доставката, документирана с инвойс №2/11.02.2020 г., не е реално осъществена. Изведен е извод, че е налице фиктивна доставка, като не е извършено доначисляване на ДДС с твърдение за реализация на стоките в страната, доколкото е оспорено придобиването на стоките от прекия доставчик [фирма]. Въз основа на изложеното с РА е прието, че декларираните доставки към „Т. О. MON I.K.E“ не са реално получени.

Въз основа на събрания доказателствен материал, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена след изчерпване на възможността за оспорване на РА по административен ред, от процесуално легитимирано лице, имащо правен интерес да обжалва РА, предвид установените с него допълнителни данъчни задължения и при спазване на срока по чл.152, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка, дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му. В случая, релевантните за разрешаването на административно правния въпрос факти и обстоятелства са установени от материално компетентни органи на приходната администрация в хода на ревизия, осъществена по реда на чл.112 и сл. от ДОПК. Ревизията е завършила с издаването на оспорения РА, който е постановен в изискваната от закона форма съобразно разпоредбата на чл.120, ал.1 от ДОПК.

РА е издаден от компетентен орган по приходите съгласно чл.119, ал.2 от ДОПК. Възложителят на ревизията е надлежно определен на осн. чл.112, ал.1, т.1 ДОПК.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, които да водят до отмяна на РА на това основание, още

повече за съда е налице задължението да реши спора по същество.

Не са спорни обстоятелствата, че процесната доставка е облагаема към датата на възникване на данъчното събитие, фактурата е отразена в дневника за продажби на доставчика и че към този момент жалбоподателят и доставчикът са регистрирани по ЗДДС лица.

Спорният въпрос между страните е за реалността на доставката на описаните във фактурата стоки, като основният довод на ревизиращите е липсата на техническа и кадрова обезпеченост на доставчика, недоказан произход на стоките, както и че двете дружества имат общо счетоводно обслужване през „М.“ Д.. Относно множеството представени писмени доказателства, в т.ч. договор, споразумение, уведомление, сертификат, банкови извлечения и счетоводни документи е изложено, че липсва приемо-предавателен протокол, доказващ прехвърлянето на стоките, с които последните са индивидуализирани. Следва да бъде отбелязано, че от ответника в съдебното производство не е направено оспорване на представените частни документи, поради което същите не са изключени от доказателствения материал и не е оборена тяхната доказателствена стойност. Изложените констатации за липса на доказателства за прехвърляне на собствеността върху процесните стоки и тяхната индивидуализация са твърде формални, тъй като видно от договора и всички останали документи, придружаващи спорната фактура е налице пълна индивидуализация на процесните строителни материали по вид, количество, единична цена и обща стойност, а именно декоративна структурна мазилка 25л. кофа (количество 100); хидроизолиращ разтвор 25кг чувал (посочено количество 300бр.) и варова мазилка 25кг чувал (количество 300бр.). В договора са налице конкретни клаузи за условието на доставка, посочен е адрес и мястото, от където материалите са натоварени, начина на прехвърляне на собствеността, уговорено е плащане, гаранции, рекламации на материалите. Налице са данни за извършено плащане по банков път, като са представени и множество доказателства, че получените стоки са били предмет на последващи облагаеми доставки по извършен ВОД към гръцкото дружество „Т. О. MON I.K.E“. Изложените от приходния орган доводи за липса на реалност на декларираната доставка свързани с това, че доставчикът няма кадрова и техническа обезпеченост или че счетоводното обслужване на двете дружества се извършва от едно и също лице нямат отношение към правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка основателно в жалбата се твърди, че констатациите на приходния орган се явяват недоказани, като същите се базират на догадки и косвени факти.

Получателят по съответната доставка, за да упражни правото на данъчен кредит е длъжен да установи всички положителни факти, за да докаже реалността на доставката, но от него може да се изисква да представи само тези доказателства, които са съставени заедно с прекия доставчик и са двустранно подписани. Всички други, които изхождат само от доставчика, каквито са тези за неговата кадрова и материална обезпеченост да изпълни доставката, както и относно счетоводното отчитане на доставките при него, не може да се вменява в доказателствена тежест на получателя на доставката.

Съдебната практика на СЕС и ВАС безпротиворечиво приема, че не може получателят да отговаря за действията, респ. бездействията на своите

доставчици, вкл. да доказва тяхната обезпеченост да извършат доставките. В този смисъл са решенията по дела С-80/11, С-142/11, С-285/11, С-324/11 и др. За да бъде признато на данъчно задълженото лице правото да бъде приспаднат начисления му ДДС е необходимо то да притежава фактура, съдържаща изискуемите по закон реквизити, данъкът да е начислен във фактурата във връзка с осъществена облагаема доставка и стоката да е използвана за последващи облагаеми доставки.

В случая всичко това е налице, като се установява, че фактурата, издадена от [фирма], преценена във връзка с договора, отговаря на изискванията по чл. 114 от ЗДДС, респективно на чл. 226 от Директива 2006/112. За безспорно от фактическа страна съдът приема, че предаването на стоките от доставчика към жалбоподателя и тяхната индивидуализация е доказано въз основа на представения писмен договор, който съдържа подробно описание на стоките по вид, количество, единична и обща цена, както и е налице пълна логическа последователност по дати и обем стоки във всички придружаващи процесната фактура документи. Налице е съответствие между сумите, посочени във фактурата и банковото извлечение. Още в хода на ревизията жалбоподателят е представил доказателства, че получените стоки са вложени в последващи облагаеми доставки. Следователно, приходните органи са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по спорната фактура формално и едностранчиво, като са се съсредоточили върху въпроса относно техническата обезпеченост за осъществяване на доставките, произхода на стоките и факта, че дружествата са с общо водено счетоводство, а управителят на доставчика участва като управител в над 50 дружества. Както бе споменато по-горе в решението всичко това са косвени доказателства, които нямат отношение към доказването на реалността на процесната доставка на строителни материали. Липсата на представен приемо-предавателен протокол се преодолява от всички други представени писмени доказателства, които не са оспорени от приходния орган и съдържат конкретна индивидуализация на стоките, предмет на спорната доставка.

На следващо място приходният орган не е признал извършената от жалбоподателя последваща облагаема доставка на стоки, декларирана като ВОД към гръцко дружество, като е пренебрегнал множеството представени документи в т.ч. договор, заявка, писмено потвърждение, ЧМР, в които е налице идентично описание на стоките по вид и количество, както в документите представени за доставката, извършена от [фирма]. Пренебрегнати са и представените писмени доказателства от дружеството извършило транспорта в т.ч. фактура за гориво, фактура за извършен транспорт, доказателства за собственост на ППС, с които е извършен транспорта и други.

За да бъде доказано осъществяването на ВОД е необходимо кумулативното наличие на всички елементи от фактическия състав, регламентиран в чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, а именно: да е осъществена доставка на стоки, доставчикът да е регистриран по ДДС в България, съответно получателят по доставката да е регистриран за целите на ДДС в друга държава членка на ЕС и стоката да е транспортирана от доставчика или получателя, или за тяхна сметка от територията на страната до територията на друга държава членка.

Документите, които удостоверяват извършването на ВОД, са посочени в чл. 45. т. 1 и т. 2 от ППЗДДС и това са: фактура за доставката, в която се посочва идентификационният номер по ДДС на получателя, издаден в държавата членка, в която същият е регистриран и документ, удостоверяващ изпращането и транспортирането на стоката. Според чл. 45, т. 2 ППЗДДС за доказване на вътреобщностна доставка на стоки доставчикът следва да разполага с документи, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка: транспортен документ или писмено потвърждение от получателя или упълномощено от него лице, удостоверяващи, че стоките са получени на територията на друга държава членка - в случаите, когато транспортът е извършен от получателя или от трето лице за сметка на получателя; транспортен документ, удостоверяващ, че стоките са получени на територията на друга държава членка - когато транспортът е извършен от доставчика или от трето лице за сметка на доставчика (б. "б").

Съдът счита, че необосновано ревизиращите органи са стигнали до заключението, че извършените доставки от ревизираното лице не може да се квалифицират като ВОД на стоки по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС, тъй като не е установена реалността на декларираната от жалбоподателя доставка на строителни материали по процесната фактура, издадена от [фирма]. Приходният орган се е позовал също така на констатациите на данъчната администрация в Република Гърция, че сочения търговец е deregистриран на 19.11.2020 г., но доставката е извършена на 11.02.2020 г. и към този момент не е спорно между страните, че гръцкия търговец е бил с валиден ДДС номер, като същият е отразил придобиването в отчетния си регистър дневник за покупките. Жалбоподателят е представил всички необходими документи за доказване на вътреобщностна доставка на стоки според изискването на чл. 45, т. 2 ППЗДДС, доказващи изпращането или транспортирането на стоките от територията на страната до територията на друга държава членка. Представената фактура обективира сключения договор за доставка на строителни материали, които са транспортирани от Република България до Република Гърция, видно от представената международна товарителница (ЧМР). Вписаните количества строителни материали във всички документи са в пълно съответствие с тези вписани във фактура №[ЕГН]/11.02.2020 г., издадена от [фирма]. Налице са и други доказателства за транспортирането на процесните стоки, като в тази връзка освен ЧМР в хода на ревизията дружеството осъществило транспорта е представило на приходния орган фактура за извършен транспорт, фактура за закупуване на гориво, удостоверения за регистрация на ППС, с които е извършен транспорта и писмени обяснения от шофьора на камиона. Следователно налице са достатъчно писмени доказателства, които не са оспорени от ответника и които безпротиворечиво удостоверяват както реалността на получените строителни материали в Република България, така и тяхната последваща реализация чрез извършване на ВОД до Република Гърция.

Съгласно чл.9, §1 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на стоки(CMR) товарителницата удостоверява до доказване на противното условията на договора и получаването на стоката от превозвача.

Следователно веднъж получена стоката от превозвача, доставчикът не носи отговорност за нейното транспортиране. Представеното по делото ЧМР доказва, че стоките са получени на територията на друга държава – членка – Република Гърция, като получаването на стоките е удостоверено с подпис или печат на гръцкото дружество в клетка 24 „Стоките получени“.

При тези доказателства, съдът приема, че правото на данъчен кредит е упражнено по реално осъществена доставка на стоки съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 6 от ЗДДС, както и че са спазени формалните предпоставки за установяване на извършени вътрешно общностни доставки на стоки по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС. Поради това жалбата следва да бъде уважена, а РА като незаконосъобразен следва да бъде отменен.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 50 лева за държавна такса, като по делото не се съдържат доказателства за други извършени разноски.

Водим от горното и на осн. чл. 160, ал.1 от ДОПК, АССГ, Първо отделение, 4 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ц. К., със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. К., [улица], Ревизионен акт (РА) № Р-22221320005125-091-001 от 16.03.2021г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение №834/01.06.2021г. на директора на Д“ОДОП“, с който са определени задължения по ЗДДС за данъчен период м.02.2020г. в размер на 7030 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 716,73 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ц. К., със седалище и адрес на управление: [населено място], кв. К., [улица], разноски по делото в размер на 50 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: